

¹وَطَهَرَ لَهُ الرَّبُّ عِنْدَ بَلُوطَاتٍ مَمَرًا وَهُوَ جَالِسٌ فِي بَابِ
الْحَيْمَةِ وَفَتَحَرَ النَّهَارَ،² فَرَفَعَ عَيْنَيْهِ وَنَظَرَ وَإِذَا ثَلَاثَةُ
رِجَالٍ وَاقِفُونَ لَدَيْهِ. فَلَمَّا تَطَرَّ رَكَضَ لِاسْتِقْبَالِهِمْ مِنْ
بَابِ الْحَيْمَةِ وَسَجَدَ إِلَى الْأَرْضِ،³ وَقَالَ، يَا سَيِّدُ إِنْ كُنْتُ
قَدْ وَجَدْتُ نِعْمَةً فِي عَيْنَيْكَ فَلَا تَتَجَاوَزْ عَبْدَكَ.⁴ لِيُؤَخِّدَ
قَلِيلَ مَاءٍ وَأَغْسِلُوا أَرْجُلَكُمْ وَاتَّكِنُوا تَحْتَ الشَّجَرَةِ،⁵ فَأَخَذَ
كَيْسَرَةً خُبْزٍ، فَتُسَيِّدُونَ قُلُوبَكُمْ ثُمَّ تَجْتَارُونَ، لِأَنَّكُمْ قَدْ
مَرَرْتُمْ عَلَى عَبْدِكُمْ. فَقَالُوا، هَكَذَا تَفْعَلُ كَمَا
تَكَلَّمْتَ.⁶ فَأَسْرَعَ إِبْرَاهِيمُ إِلَى الْحَيْمَةِ إِلَى سَارَةَ، وَقَالَ،
أَسْرِعِي بِثَلَاثِ كَيْلَاتٍ دَقِيفًا سَمِيدًا. اءْجِنِي وَاصْنَعِي خُبْزًا
مَلَّةً.⁷ ثُمَّ رَكَضَ إِبْرَاهِيمُ إِلَى الْبَقَرِ وَأَخَذَ عِجْلًا رَحْصًا
وَجِدْيًا وَأَعْطَاهُ لِلْغَلَامِ فَأَسْرَعَ لِيَعْمَلَهُ.⁸ ثُمَّ أَخَذَ زُبْدًا وَلَبَنًا،
وَالعِجْلَ الَّذِي عَمَلَهُ، وَوَضَعَهَا قُدَّامَهُمْ. وَإِذْ كَانَ هُوَ وَاقِفًا
لَدَيْهِمْ تَحْتَ الشَّجَرَةِ أَكَلُوا.⁹ وَقَالُوا لَهُ، أَيَّنَ سَارَةُ
امْرَأَتُكَ. فَقَالَ، هَا هِيَ فِي الْحَيْمَةِ.¹⁰ فَقَالَ، إِنِّي أَرْجِعُ
إِلَيْكَ تَحْوِ زَمَانِ الْحَيَاةِ وَيَكُونُ لِسَارَةَ امْرَأَتُكَ ابْنٌ.
وَكَاثَتْ سَارَةُ سَامِعَةً فِي بَابِ الْحَيْمَةِ وَهُوَ وَرَاءَهُ¹¹ وَكَانَ
إِبْرَاهِيمُ وَسَارَةُ شَيْخَيْنِ مُتَقَدِّمِينَ فِي الْأَيَّامِ، وَقَدْ انْقَطَعَ
أَنْ يَكُونَ لِسَارَةَ عَادَةٌ كَالنِّسَاءِ.¹² فَصَحِكَتْ سَارَةُ فِي
بَاطِنِهَا قَائِلَةً، أَبَعْدَ فَنَائِي يَكُونُ لِي تَنَعُّمٌ، وَسَيِّدِي قَدْ
سَاحَ.¹³ فَقَالَ الرَّبُّ لِإِبْرَاهِيمَ، لِمَاذَا صَحِكَتْ سَارَةُ قَائِلَةً،
أَفِي الْحَقِيقَةِ الْإِذْ وَأَنَا قَدْ شَيْخْتُ.¹⁴ هَلْ يَسْتَحِيلُ عَلَى الرَّبِّ
شَيْءٌ. فِي الْمِيعَادِ أَرْجِعُ إِلَيْكَ تَحْوِ زَمَانِ الْحَيَاةِ وَيَكُونُ
لِسَارَةَ ابْنٌ.¹⁵ فَأَنْكَرَتْ سَارَةُ قَائِلَةً، لَمْ أَصْحَكُ. لِأَنَّهَا
خَافَتْ. فَقَالَ، لَا بَلْ صَحِكَتِ.¹⁶ ثُمَّ قَامَ الرَّجَالُ مِنْ هُنَاكَ
وَتَطَلَّعُوا تَحْوِ سَدُومَ. وَكَانَ إِبْرَاهِيمُ مَاشِيًا مَعَهُمْ
لِيُنَسِّبَهُمْ.¹⁷ فَقَالَ الرَّبُّ، هَلْ أَحْفِي عَنْ إِبْرَاهِيمَ مَا أَنَا
فَاعِلُهُ،¹⁸ وَإِبْرَاهِيمُ يَكُونُ أُمَّةً كَبِيرَةً وَقَوِيَّةً، وَيَبْتَارِكُ بِهِ
جَمِيعَ أُمَّمِ الْأَرْضِ.¹⁹ لِأَنِّي عَرَفْتُهُ لِكَيْ بُوَصِي بِبَنِيهِ وَبَيْتُهُ
مِنْ بَعْدِهِ أَنْ يَحْفَطُوا طَرِيقَ الرَّبِّ، لِيَعْمَلُوا بِرًا وَعَدْلًا،
لِكَيْ يَأْتِيَ الرَّبُّ لِإِبْرَاهِيمَ بِمَا تَكَلَّمَ بِهِ.²⁰ وَقَالَ الرَّبُّ، إِنَّ
صُرَاخَ سَدُومَ وَعَمُورَةَ قَدْ كَثُرَ، وَخَطِيئَتُهُمْ قَدْ عَظُمَتْ
جِدًّا.²¹ أَنْزِلْ وَأَرَى هَلْ فَعَلُوا بِالتَّمَامِ حَسَبَ صُرَاخِهَا
الَّذِي بَاتِيَ إِلَيَّ، وَإِلَّا فَاعْلَمْ.²² وَأَنْصَرَفَ الرَّجَالُ مِنْ هُنَاكَ
وَدَهَبُوا تَحْوِ سَدُومَ، وَأَمَّا إِبْرَاهِيمُ فَكَانَ لَمْ يَزَلْ قَائِمًا
أَمَامَ الرَّبِّ.²³ فَتَقَدَّمَ إِبْرَاهِيمُ وَقَالَ، أَفْتَهْلِكُ الْبَارَّ مَعَ
الْأَيْمِ.²⁴ عَسَى أَنْ يَكُونَ حَمْسُونَ بَارًّا فِي الْمَدِينَةِ.
أَفْتَهْلِكُ الْمَكَانَ وَلَا تَصْفُحُ عَنْهُ مِنْ أَجْلِ الْحَمْسِينَ بَارًّا

¹Und der HERR erschien ihm im Hain Mamre, da saß er an der Tür seiner Hütte, da der Tag am heißesten war.² Und als er seine Augen aufhob und sah, siehe, da standen drei Männer vor ihm. Und da er sie sah, lief er ihnen entgegen von der Tür seiner Hütte und bückte sich nieder zur Erde³ und sprach: HERR, habe ich Gnade gefunden vor deinen Augen, so gehe nicht an deinem Knecht vorüber.⁴ Man soll euch ein wenig Wasser bringen und eure Füße waschen, und lehnt euch unter den Baum.⁵ Und ich will einen Bissen Brot bringen, daß ihr euer Herz labt; darnach sollt ihr fortgehen. Denn darum seid ihr zu eurem Knecht gekommen. Sie sprachen: Tue wie du gesagt hast.⁶ Abraham eilte in die Hütte zu Sara und sprach: Eile und nimm drei Maß Semmelmehl, knete und backe Kuchen.⁷ Er aber lief zu den Rindern und holte ein zartes, gutes Kalb und gab's dem Knechte; der eilte und bereitete es zu.⁸ Und er trug auf Butter und Milch und von dem Kalbe, das er zubereitet hatte, und setzte es ihnen vor und blieb stehen vor ihnen unter dem Baum, und sie aßen.⁹ Da sprachen sie zu ihm: Wo ist dein Weib Sara? Er antwortete: Drinnen in der Hütte.¹⁰ Da sprach er: Ich will wieder zu dir kommen über ein Jahr; siehe, so soll Sara, dein Weib, einen Sohn haben. Das hörte Sara hinter ihm, hinter der Tür der Hütte.¹¹ Und sie waren beide, Abraham und Sara, alt und wohl betagt, also daß es Sara nicht mehr ging nach der Weiber Weise.¹² Darum lachte sie bei sich selbst und sprach: Nun ich alt bin, soll ich noch Wollust pflegen, und mein Herr ist auch alt?¹³ Da sprach der HERR zu Abraham:

الَّذِينَ فِيهِ. ²⁵ خَاسًا لَكَ أَنْ تَفْعَلَ مِثْلَ هَذَا الْأَمْرِ، أَنْ تُبَيِّتَ
 الْبَارَّ مَعَ الْإِيْمِ، فَيَكُونُ الْبَارُّ كَالْإِيْمِ. خَاسًا لَكَ. أَدِيَانُ كُلِّ
 الْأَرْضِ لَا يَصْنَعُ عَذْلًا. ²⁶ فَقَالَ الرَّبُّ، إِنَّ وَجَدْتُ فِي
 سَدُومَ خَمْسِينَ بَارًّا فِي الْمَدِينَةِ، فَأَبِي أَصْفَحَ عَنِ
 الْمَكَانِ كُلِّهِ مِنْ أَجْلِهِمْ. ²⁷ فَقَالَ إِبْرَاهِيمُ، إِيَّيْ قَدْ سَرَعْتُ
 أَكْلُمُ الْمَوْلَى وَأَنَا تُرَابٌ وَرَمَادٌ. ²⁸ رَبِّمَا تَقْصِرُ الْخَمْسُونَ
 بَارًّا خَمْسَةً. أَتُهْلِكُ كُلَّ الْمَدِينَةِ بِالْخَمْسَةِ. فَقَالَ، لَا أَهْلِكُ
 إِنَّ وَجَدْتُ هُنَاكَ خَمْسَةً وَأَرْبَعِينَ. ²⁹ فَعَادَ يُكَلِّمُهُ أَيْضًا
 وَقَالَ، عَسَى أَنْ يُوْجَدَ هُنَاكَ أَرْبَعُونَ. فَقَالَ، لَا أَفْعَلُ مِنْ
 أَجْلِ الْأَرْبَعِينَ. ³⁰ فَقَالَ، لَا يَسْحَطِ الْمَوْلَى فَأَتَكَلَّمُ. عَسَى
 أَنْ يُوْجَدَ هُنَاكَ ثَلَاثُونَ. فَقَالَ، لَا أَفْعَلُ إِنَّ وَجَدْتُ هُنَاكَ
 ثَلَاثِينَ. ³¹ فَقَالَ، إِيَّيْ قَدْ سَرَعْتُ أَكْلُمُ الْمَوْلَى. عَسَى أَنْ
 يُوْجَدَ هُنَاكَ عِشْرُونَ. فَقَالَ، لَا أَهْلِكُ مِنْ أَجْلِ
 الْعِشْرِينَ. ³² فَقَالَ، لَا يَسْحَطِ الْمَوْلَى فَأَتَكَلَّمُ هَذِهِ الْمَرَّةَ
 فَقَطُّ. عَسَى أَنْ يُوْجَدَ هُنَاكَ عَشْرَةٌ. فَقَالَ، لَا أَهْلِكُ مِنْ
 أَجْلِ الْعَشْرَةِ. ³³ وَذَهَبَ الرَّبُّ عِنْدَمَا فَرَغَ مِنَ الْكَلَامِ مَعَ
 إِبْرَاهِيمَ، وَرَجَعَ إِبْرَاهِيمُ إِلَى مَكَانِهِ.

Warum lacht Sara und spricht: Meinst du, das es wahr sei, daß ich noch gebären werde, so ich doch alt bin?¹⁴ Sollte dem HERRN etwas unmöglich sein? Um diese Zeit will ich wieder zu dir kommen über ein Jahr, so soll Sara einen Sohn haben.¹⁵ Da leugnete Sara und sprach: Ich habe nicht gelacht; denn sie fürchtete sich. Aber er sprach: Es ist nicht also; du hast gelacht.¹⁶ Da standen die Männer auf von dannen und wandten sich gegen Sodom; und Abraham ging mit ihnen, daß er sie geleitete.¹⁷ Da sprach der HERR: Wie kann ich Abraham verbergen, was ich tue,¹⁸ sintemal er ein großes und mächtiges Volk soll werden, und alle Völker auf Erden in ihm gesegnet werden sollen?¹⁹ Denn ich weiß, er wird befehlen seinen Kindern und seinem Hause nach ihm, daß sie des HERRN Wege halten und tun, was recht und gut ist, auf daß der HERR auf Abraham kommen lasse, was er ihm verheißen hat.²⁰ Und der HERR sprach: Es ist ein Geschrei zu Sodom und Gomorra, das ist groß, und ihre Sünden sind sehr schwer.²¹ Darum will ich hinabfahren und sehen, ob sie alles getan haben nach dem Geschrei, das vor mich gekommen ist, oder ob's nicht also sei, daß ich's wisse.²² Und die Männer wandten ihr Angesicht und gingen gen Sodom; aber Abraham blieb stehen vor dem HERRN{~}²³ und trat zu ihm und sprach: Willst du denn den Gerechten mit dem Gottlosen umbringen?²⁴ Es mögen vielleicht fünfzig Gerechte in der Stadt sein; wolltest du die umbringen und dem Ort nicht vergeben um fünfzig Gerechter willen, die darin wären?²⁵ Das sei ferne von dir, daß

du das tust und tötest den Gerechten mit dem Gottlosen, daß der Gerechte sei gleich wie der Gottlose! Das sei ferne von dir, der du aller Welt Richter bist! Du wirst so nicht richten.²⁶ Der HERR sprach: Finde ich fünfzig Gerechte zu Sodom in der Stadt, so will ich um ihrer willen dem ganzen Ort vergeben.²⁷ Abraham antwortete und sprach: Ach siehe, ich habe mich unterwunden zu reden mit dem HERRN, wie wohl ich Erde und Asche bin.²⁸ Es möchten vielleicht fünf weniger den fünfzig Gerechte darin sein; wolltest du denn die ganze Stadt verderben um der fünf willen? Er sprach: Finde ich darin fünfundvierzig, so will ich sie nicht verderben.²⁹ Und er fuhr fort mit ihm zu reden und sprach: Man möchte vielleicht vierzig darin finden. Er aber sprach: Ich will ihnen nichts tun um der vierzig willen.³⁰ Abraham sprach: Zürne nicht, HERR, daß ich noch mehr rede. Man möchte vielleicht dreißig darin finden. Er aber sprach: Finde ich dreißig darin, so will ich ihnen nichts tun.³¹ Und er sprach: Ach siehe, ich habe mich unterwunden mit dem HERRN zu reden. Man möchte vielleicht zwanzig darin finden. Er antwortete: Ich will sie nicht verderben um der zwanzig willen.³² Und er sprach: Ach zürne nicht, HERR, daß ich nur noch einmal rede. Man möchte vielleicht zehn darin finden. Er aber sprach: Ich will sie nicht verderben um der zehn willen.³³ Und der HERR ging hin, da er mit Abraham ausgeredet hatte; und Abraham kehrte wieder um an seinen Ort.